

Комненъ била красавица за чудо и приказъ, въ чашка да ѝ изпиешъ! И млада, съвсемъ младичка. Нѣмала седемнадесетъ...

Неволно всички жени хвърлиха взоръ къмъ Целгуба. Откакто въ Търновъ се бѣ пуснала мълва, че царьтъ ще се напуца съ куманката и сега води преговори съ епирския деспотъ за щерка му Мария, никой вече не се боеше отъ мъстителността на царицата. Дори нѣкои вече бързаха да ѝ покажатъ пренебрежението си.

Царицата се обърна. Лъскавитъ ѝ черни очи се спрѣха продължително на госпожа Струна.

Логотетката потрепера. Прехапа устни. Сведе чело надъ картитѣ.

Целгуба разбра. Изведнѣжъ всичко ѝ стана ясно. Дългитѣ ѝ съмнения, тъмната ѝ тревога се изясниха. Значи това бѣше. Колкото и да се мъчеше отчаяното ѝ сърдце да не вѣрва, да отрича, все пакъ това бѣше. Тихъ смѣхъ разчупи гърдитѣ, избликна въ гърлото, спрѣ нечутно на устнитѣ ѝ.

Тя се облегна още по-удобно на перилото, обгърна съ погледъ цѣлия кръгзоръ, който се разстилаше предъ нея.

Промълви равнодушно:

— Слънцето залъзва задъ червени облаци... Утре ще имаме вѣтъръ... — и добави: — Азъ слизамъ малко да се разходя въ градината.

Едва когато забеляза, че се е закрила отъ очитѣ на всички, Целгуба спрѣ за мигъ, сякашъ губѣше свѣсть. Яростъ я задуши. Всичко потъмнѣ наоколо ѝ. Тя сви юмруци въ кипяща ненавистъ. Тропна съ кракъ. Старата ѝ гордостъ, старата ѝ самонадеяностъ внезапно избухнаха, изгориха я цѣла. Сякашъ изведнѣжъ нѣкакви невидими вериги се скъсаха, сякашъ мрачни була се издигнаха предъ очитѣ ѝ.

Най-сетне тя бѣ отново предишната Целгуба, сестрата на князь Иона, дъщерята на непобедимия, храбъръ вождъ Елти, волното чедо на Карпатитѣ... Доста дълго вече бѣ търпѣла...